

Arrest

nr. 336 612 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TAILLAERT
Dorpsstraat 140
8300 KNOKE-HEIST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ierse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor burgers van de unie en hun familieleden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd door de politiediensten van Brugge op 4 maart 2024 op heterdaad betrapt op het plegen van een poging tot diefstal. Verzoeker is eveneens in verdenking gesteld van het plegen van een diefstal op 19 januari 2024.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 4 maart 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 04.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

In uitvoering van de beslissing van D. (...) P. (...) — administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt gegeven aan de genaamde M. (...) D. (...) M. (...), geboren te Kildare op (...)1976 van Ierse nationaliteit,

het bevel om het grondgebied van België te verlaten uiterlijk op 04.03.2024.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea I en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij minder dan 3 maanden in het Rijk verblijft.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene wordt door D. (...) P. (...) — administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 04.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal op 04.03.2024 en diefstal op 19.01.2024

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd voor diefstal/poging diefstal, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54).

(...)

Betrokkene verklaart niet een duurzame relatie en/of kinderen in België te hebben, noch enige familie. Hij verklaart ook niet te lijden aan een ziekte die hem het reizen zou kunnen belemmeren

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Indien de voornoemde persoon geen gehoor geeft aan dit bevel kan hij, overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, teruggeleid worden naar de grens en te die einde vastgehouden worden gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In de bestreden beslissing wordt volgende aangegeven:

'Betrokkene werd gehoord door de politie en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen'.

Dit is onjuist.

Verzoeker werd in het bijzijn van zijn raadsman gehoord in het kader van de feiten die tot zijn opsluiting genoopt hebben. Verzoeker heeft zijn verklaring vervolgens ondertekend, waarna hem per onmiddellijk de bestreden beslissing werd voorgelegd.

Dit blijkt genoegzaam uit:

- Het gegeven dat de verklaring aan de politiediensten werd afgesloten omstreeks 16u16;*
- Het gegeven dat de bestreden beslissing melding maakt van een kennisgeving om 16u13 (of hoogstens 16u18);*

Het is onmogelijk dat rekening werd gehouden met de verklaring van verzoeker aan de politiediensten in het kader van het strafonderzoek

Bovendien werd de beslissing per onmiddellijk overhandigd, zonder dat de gespreksruimte werd verlaten (om de afdruk te halen), zodat de beslissing reeds genomen was vooraleer de verklaring werd ondertekend.

3. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven:

Artikel 44ter

Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij minder dan 3 maanden in het Rijk verblijft.

Uit de inhoud van het Strafrechtelijk Onderzoek blijkt evenwel dat verzoeker pas op 03.03.2024 het Rijk is binnengekomen.

4. In de bestreden beslissing wordt verder volgende aangegeven:

Artikel 7, alinea 1, 3 Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

'Volgens het TARAP/RAAVIS verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 04.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal op 04.03.2024 en diefstal op 19.01.2024.'
De administratie laat dienaangaande gelden:

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd voor diefstal/poging diefstal, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf EHRM 6 december 2012, D.N.VV./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54).

wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het besluit geschorst of ingetrokken moest worden opdat de"

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt dat de laatste zin in bovenstaande alinea niet eens volledig is.

Bovendien dient het vermoeden van onschuld ten allen tijde te spelen.

Verder is het zo dat er gewag wordt gemaakt van een strafrechtelijk verleden, terwijl uit de inhoud van het strafdossier blijkt dat verzoeker een blanco strafregister in België heeft.

5. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangegeven:

'Betrokkene verklaart niet een duurzame relatie en/of kinderen in België te hebben, noch enige familie. Hij verklaart ook niet te lijden aan een ziekte die hem het reizen zou kunnen belemmeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.'

Los van het inhoudelijk al dan niet juist zijn, dient opgemerkt dat de administratie zich beweerdelijk baseert op een 'verklaring' van betrokkene, waarover zij niet beschikte ten tijde van het nemen van de beslissing.

6. *Gelet bovenstaande, blijkt genoegzaam dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht.*

De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Ingevolge de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, dient de overheid rekening te houden met alle relevante gegevens die haar bekend zijn op het moment van het nemen van de beslissing.

Verzoeker verwijst vooreerst naar zijn eerste middel waarbij blijkt dat de administratieve overheid zijn beslissing in casu niet heeft gemotiveerd op specifieke wijze, correcte dan wel deugdelijke wijze.

Daarnaast werd bij het nemen van de beslissing houdende het bevel tot het verlaten van het grondgebied, geen rekening gehouden met de specifieke relevante gegevens die haar bekend waren op het moment van het nemen van de beslissing.

2. *In ieder geval schendt de administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

6.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van de artikelen 7 en 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad merkt op dat artikel 44ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat wanneer een burger van de Unie niet of niet meer het recht heeft om op het Belgische grondgebied te verblijven, verweerder deze burger van de Unie, met toepassing van artikel 7, eerste lid van dezelfde wet, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerder maakt te dezen toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen bewijs bijbrengt dat hij minder dan drie maanden in België verblijft, waardoor kan worden gesteld dat verzoeker, zijnde een Unieburger, niet of niet meer het recht heeft om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Verzoeker betwist echter deze vaststelling. Hij betoogt dat “uit de inhoud van het strafrechtelijk onderzoek” zou blijken dat hij slechts op 3 maart 2024 het Rijk is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 maart 2024 door een politiebeambte werd gehoord en hij tijdens dit gehoor verklaarde “sinds gisteren” – zijnde aldus 3 maart 2024 – in België te verblijven. Echter kan uit deze verklaring van betrokkene zelf niet met enige zekerheid worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk slechts sinds 3 maart 2024 in België verblijft. Deze blote bewering van verzoeker wordt in ieder geval tegengesproken door het feit dat verzoeker ervan wordt verdacht op 19 januari 2024 een diefstal te hebben gepleegd in België. Hieruit volgt dat verzoeker in ieder geval op dat moment reeds in het Rijk aanwezig was. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt dat aantoonst dat hij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat dit motief nog verder wordt ondersteund door de informatie vevat in het bevel tot aanhouding van 5 maart 2024, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit volgt immers dat verzoeker in verdenking wordt

gesteld wegens verschillende feiten van diefstal gepleegd in de periode van 1 juli 2023 tot en met 4 maart 2024. Verzoeker slaagt er dan ook niet in het voormelde motief te ontkrachten.

Verder bepaalt artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien de betrokken vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. *In casu* motiveert verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden aangezien hij op 4 maart 2024 door de politiediensten van Brugge op heterdaad werd betrapt op feiten van poging tot diefstal. Verzoeker wordt er eveneens van verdacht een diefstal te hebben gepleegd op 19 januari 2024. Verweerder motiveert dat het gedrag van verzoeker in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking. Gelet op het strafrechtelijk verleden van verzoeker, primeert het algemeen belang van de samenleving om hem van het grondgebied te verwijderen.

Verzoeker betwist dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij stelt dat het vermoeden van onschuld moet worden gevrijwaard. Echter merkt de Raad op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de door de politiediensten gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker ontkent verder dat hij een strafrechtelijk verleden in België heeft. Hij betoogt dat hij een *blanco* strafregister heeft. Er kan enkel worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit door verweerder wordt tegengesproken. Er wordt door verweerder niet ontkent dat verzoeker een *blanco* strafregister in België heeft. Echter kan verweerder wel worden gevolgd waar hij motiveert dat het algemeen belang van de samenleving om verzoeker van het grondgebied te verwijderen, primeert gelet op de verschillende strafbare feiten waarvan verzoeker wordt verdacht in het verleden te hebben gepleegd, waaronder de diefstal van 19 januari 2024. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te motiveren dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, gezien verzoeker op heterdaad werd betrapt op het plegen van een poging tot diefstal alsook ervan wordt verdacht een diefstal te hebben gepleegd op 19 januari 2024. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers houding in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te ontkrachten.

Vervolgens poneert verzoeker dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de verklaringen die hij tegenover de politie heeft afgelegd. Immers werd volgens verzoeker zijn verhoor beëindigd om 16u16 en werd hem de bestreden beslissing betekend om 16u18, zijnde twee minuten later. Volgens verzoeker is het dan ook onmogelijk dat er rekening werd gehouden met zijn verklaringen en was de bestreden beslissing reeds genomen vooraleer hij zijn verklaringen heeft kunnen afleggen.

Zoals verzoeker ook zelf heeft opgemerkt, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 04.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaart geen duurzame relatie en/of kinderen in België te hebben, noch enige andere familie. Hij heeft eveneens verklaard niet aan een ziekte te lijden die hem het reizen zou kunnen belemmeren. Dit wordt door verzoeker niet tegengesproken. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie en verklaringen van verzoeker. Verzoekers betoog dat verweerder zich zou hebben gebaseerd op *“een verklaring van betrokkene, waarover zij niet beschikte ten tijde van het nemen van de beslissing”* is dan ook niet ernstig. Minstens kan niet worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft, nu hij niet aangeeft met welke elementen onterecht geen rekening zou zijn gehouden of niet aantoon dat de bestreden beslissing op foutieve informatie berust. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad aan verzoeker werd betekend op 4 maart 2024 om 16u18. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij door de politiediensten slechts twee minuten eerder zou zijn gehoord. Uit het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”*, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoeker reeds op 4 maart 2024 om 11u59 werd gehoord door de politiediensten.

Tenslotte merkt de Raad op dat waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een onvolledige zin bevat, hij niet aantoon welk nadeel hij door deze materiële vergissing ondervindt. Verzoeker laat dan ook niet blijken welk belang hij bij deze kritiek heeft.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN